

ΦΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΥΘΥΠΟΒΟΛΗ

Ευχαριστούμαι πολύ με τη συντροφιά των γιατρών. Πρώτα, πρώτα γιατί εξασφαλίζω έτσι καλλίτερα την υγεία μου κι' έπειτα γιατί μ' άρθεσαν ή συνομιλίες τους.

Είπε ανάγκη να σάς πω, ότι έχω εμπιστευθή κάθε μέρος του σώματός μου σ' έναν ειδικό !

Ο λάφυγγός μου βρίσκεται στα χέρια του δόκτορος Κυράς. Την καρδιά μου την έχει μιά φορά τὸ μήνι τὸ καλλίτερο αὐτὴ τὸ Πανεπιστημίου τῶν Παοισίων καὶ ὁ μεγάλος στομαχολόγος Πεντιγιάκ μὸ κάνει πλύσι τοῦ στομάχου κάθε τριμηνία.

Ἐκτός ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς τακτικούς γιατροὺς μου ἔχω φίλους καμιά δωδεκαριά ἄλλους, νευρολόγους, ὀφθαλμολόγους, ραδιολόγους, ὁμοιοπαθητικούς, ὅπου τοὺς προσκαλῶ συχνά σὲ τραπέζια.

Μιά βραδυά εἶχα στὸ τραπέζι μου δυὸ φημισμένους ψυχιάτρους: τὸν δόκτορα Κάν - Ντυπόν, τοῦ ὁποῖου ἡ ἔργασιας στὴν Σαλπεντιέρι ἀνεστάτῳταν τὸν κόσμο τῶν νευροπαθῶν καὶ τὸν δόκτορα Μανιβέλ, ἀρχίατρο τοῦ δούλου τοῦ Βεζίν, τοῦ ὁποῖου ἡ περίφημη θεραπεία πού γίνεται στὴν ἀκρὴ τῶν μ' αλλιών τῆς κεφαλῆς ἐπροκάλεσε τόσο μεγάλη ἐπιστημονικὴ συζήτησι.

ἤμαστε στὸ ψάφι ἀκόμα ὅταν ἀρχισε νὰ γίνεται συζήτησι, περὶ τρέλλας.

— Ἀγαπητέ μου μαίτρο, εἶπα στὸν δόκτορα Κάν-Ντυπόν θὰ ἤμαστε κατενθουσιασμένοι, ὅσα βεβαίως, ἀν ἐμβαίναμε ποιάν ἀπὸ τίς θεραπείες σας θεωρεῖτε ὡς πρὶο πρωτότυπη ;

— Τὴν θεραπεία τῆς χορομανίας, ἀπάντησεν ὁ δόκτωρ Κάν-Ντυπόν, ἐνὸ ἀκουμπόσε τὸ κίκαλο ἐνὸς μπαρμποῦσιου στὴν ἀκρὴ τοῦ πιάτου του.

— Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ θεραπεία, ἀγαπητέ μου μαίτρο ;

— Ὡ, εἶνε πολὺ ἀπλή. Ἡ αἰώνια ἱστορία τοῦ αἰγού τοῦ Κολόμβου... Γιά νὰ ἐμποδίσω τὸν ἀσθενὸ μου νὰ χοροπηδᾷ διαρκῶς.

— Τὸν σκοτώνετε ἀπλοῦστατα, εἶπε γάπιας. Μὲ μιὰ ματιά μου ἐκεραυνοβόλησα τὸν ἀστέιον αὐθάδη καὶ ἐπανελάβη :

— Ἐλέγατε, λοιπόν, ἀγαπητέ μου καθηγητά, ὅτι δια νὰ ἐμποδίσετε τὸν ἀσθενὴ σας νὰ χοροπηδᾷ διαρκῶς...

— Γεμάτος τίς τόσεις του με μολυβένιες σφαίρες, τὸ βάρος τὸν καθιστᾷ δυσκίνητο κι' εἶσι παύει τὰ χοροπηδήματά του.

— Ὑπέροχο !... Θαυμάσιο !... Μ γαλοσνές !... Ἀπίστευτο ! Ἐμφυθρίασμεν ὅλοι ἐνὸ ὁ δόκτωρ Κάν Ντυπόν ἐρροφούσε μετριοφρονέστατα τὸ Μπρωτό του.

Ὁ δόκτωρ Μανιβέλ ὁ ὁποῖος καθότανε δεξιά σὲ ἡ γυναῖκα μου δὲν εἶχεν ἀνοιξὲ ἀκόμη τὸ στόμα του. Ὅταν ἐτελείωσεν, ὅμως ὁ συνάδελφός του, ἐγύρισεν πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν ἐπιχειρῆσατε ποτὲ σας ἀγαπητὴ συνάδελφε, νὰ θεραπεύσετε τοὺς ἀσθενεῖς σας με τὴν ὑπνοπνέση ;

— Νὰ σάς πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχω τόσο μεγάλη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, γιὰ τὸ λογο ὅτι κάθε φορά που ἐπροσπάθησα νὰ ἀποκοιμῆσω ἔταν ἀρρωστοτὸ μου ἀποκοιμήθηκα στὸ τέλος ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπ' τὴν κόουρασι.

Ἐγύρισα τότε πρὸς τὸν δόκτορα Μανιβέλ, καὶ τὸν ζήτησα ;

— Μαίτρο, ἐλάτε ! Κάμετέ μας τὴ χάρι νὰ μᾶς διηγηθῆτε μιὰ ἀπὸ τίς θεωσατεῖες σας !

— Σὰς βεβαίως ὅτι εἶχα θεραπείες πολὺ συνταρακτικῆς. Μιά, μάλιστα πού ἔγινε διὰ τῆς ἀυθυποβολῆς με κρατεῖ ἀκόμη σὲ συγκίνησι...

Ἐλάτε ! Ἐλάτε ! Σὰ; ἀκούμε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα !

Ἐδοῦ καὶ τὸ σῶμα χρόνια ἦλθε νὰ με συμβουλευθῆ ἕνας νέος. Ἦταν ἀδυνάτου κρᾶσως καὶ στηθικός.

Τὸν καὶ μόνον !

Ἄφου τὸν ἀκροάσθηκα καλά, τὸν ἐρώτησα ἂν τοῦ ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ καὶ μερά ἡλιοθεραπειαν... Ἄλλοιμον, ὄχι, μου ἀπάντησε πὸς θέλετε νὰ μωροῦ νὰ κάμω ἡλιοθεραπεία, ἀφοῦ εἶμαι ὑπάλληλος τῆς «Παρσινῆς Τραπεζῆς» στὸ τμήμα τῶν ἰδιοκτητῶν χρηματοκιβωτίων καὶ βρίσκομαι ὅλη μερά κλεισμένος στὰ ὑπόγεια ;

— Καὶ ὅμως αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον μέσον γιὰ νὰ σωθῆτε τοῦ εἶπα.

Μοῦ ἀπάντησε ὅτι πρῶτα-πρῶτα οἱ προϋστάμενοί τι μου δὲν θὰ τοῦ ἔδιναν ποτὲ ἔξι μηνῶν ἀδεία καὶ ὅτι ἀκόμα τὰ οικονομικά του μεσὰ δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ πάῃ στὴν Κιωνὴ Ἀκτὴ πού βρίσκεται ὁ ἥλιος, γιὰ τὸ ταξίδι καὶ ἡ διαμονὴ ἔχει ἐστοίχιζαν πολὺ.

Ἐμεινα λίγω σκεπτικὸς κι' ἔπειτα ἐσυλλογίσθηκα, ὅτι μόνον ἡ ὑποβολὴ μωροῦσε νὰ σταματήσῃ τὴν πρόοδο τοῦ κακοῦ.

— Οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ σας, τὸ ρώτησα, εἶνε σκελασμένοι με ταπεισάρια ;

— Μάλιστα.

— Νὰ πάτε ἀμέσως στὸ σπίτι σας καὶ νὰ ξεκολλήσετε τὰ χαρ-

τιά τῆς ταπεισάριας πού σκεπάζουν τὸν τοῖχο πού βρίζεται ἀπέναντι στὸ παράθυρό σας.

Μ' ἐκύτταξε σαστισμένο: Ἐγὼ τότε ἐξηκολούθησα.

— Στὸν τοῖχο αὐτὸ θὰ βάλετε νὰ ζωγραφίσουν φοινίκας τῆς ἐρήμου καὶ ἕνα ὄρατο χρυσὸ ἥλιο...

— Μὰ γιατί ὅλα αὐτὰ ; με ρώτησε.

— Μὴ ζητεῖτε νὰ ἐνοηῶσετε... Ὑπακούστε με μόνον τυφλά ἂν θέλετε νὰ σωθῆτε !

Ἐστερ' ἀπὸ ὄχτῳ μέρες μ' ἐπροσκάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ στὸ σπίτι του, ἀφοῦ μοῦ πρῆγγειλεν πὸς ὅλα ἦσαν ἔτοιμα ὅπως εἶχα διατάξει.

Ὅταν βρέθηκα στὴν κάμορή του ἐβεβαίωθηκα ὅτι με εἶχε πραγματικῶς ὑπακούσει. Ἐνας ὄρατος κίτρινος ἥλιος ἄπλωνε τίς ἀκτίνες του ἐπάνω ἀπὸ μιὰ σειρά φοινίκων. Τὸ περιβάλλον πού ἐχρησιζόμουνη ἦταν ἔτοιμο... Ἐπῆρα τότε τὴν ἀτόφα νὰ ἐφαρμόσω τὴν ὑπνοπνέτικὴν θεραπείαν...

Ἐββα τὸν ἀσθενὴ μου νὰ καθῆται σ' ἕνα φωτεῖο ἀπέναντι στὸ ζωγραφισμένον τοῖχο καὶ τὸν ἐκοίμισα. Ὅταν ἐπὶ τέλους ὑπνοπνέσθη καλὰ τοῦ εἶπα :

— Βρίσκεσθε στὸ Ἄλγερι... Νά, ἐκεῖ εἶνε ἡ θάλασσα... Τὶ εἰ μορφα πού λάμπει ὁ ἥλιος !... Σὰς ἀρθεῖ ὁ παραλιακὸς δρόμος πού γίνεται ὁ περιπατος ;... Κυττάτε αὐτοὺς τοὺς ἀράπηδες με τὰ μουροῦζια !... Ἀναπνεύετε τὴν ἀέρα καλὰ !... Ἀναπνεύετε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν πνευμόνων σας τὸν καθαρὸ ἀέρα πού θὰ σὰς δώσῃ τὴν υγεία σας !

Ὁ ἀσθενὴς μου πραγματικῶς ἀνέπνευε βαθεῖα. Ἐστερ' ἀπὸ μιαν ὥρα τὸν ἐξύπνησα.

Ἡ θεραπεία αὐτὴ διὰ τῆς ὑποβολῆς ἐπροχώρησε κανονικά καὶ σὲ λίγες μερες διέκριναν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς καλλιτερεῖσως.

Ὁ ἀσθενὴς μου, ἄλλως ε, ἡ ο θαυμάσιο συζῆ Δὲν ἦταν πρὶο ἀνάγκη νὰ τον κοιμῶ ἐγὼ. Κάθε πρωί, τὴν ὀριζομένη ὥρα πρὶο φῆγη γιὰ τὸ γραφεῖο του, κυττάζοντας ἑλπίονα τὸν ἥλιο τοῦ ὑποθητιοῦ μου Μαρῶζου.

Τὸ πρωὶ ἔξαφνα τῆ: ἐνάτης ἡμέρας μ' ἐφώνωσαν στὸ τηλέφωνο. Ἡ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ τοῦ παλάτιοῦ μου με ἐκαλοῦσεν ἐπειγόντως νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ.

Γεμάτος ἐκπληξῆ ἐπῆγα στὸ σπίτι τοῦ στηθικοῦ μου. Στὴν πόρτα εἰσῆκα μιὰ καλὴ γυναῖκα πού μοῦ εἶπε ξετρελλωμένη :

— Ἄ, γιατίρ... τί καταστροφὴ !... Ὁ κῆρος πάει πολὺ χροῖότερα... Δὲν ζωννιεται πιά ἀπ' τὴ θέσι του... Φοβάμαι μὴν τὴν ἐπαθῆ γιὰ καλὰ !

Δὲν ἐταθῆκα ν' ἀκούσω περισσότερα. Ἀφῆκα τὴ θυρωρὸ νὰ μουμουρῶζι κι' ἔτρεξα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρωστοῦ μου. Τὸν βρῆκα πεμμένον κατὰ γῆς ἐμπρὸς στὸ φωτεῖο... Ὁ δυστυχὴς εἶχε πεθάνει ἀπὸ... ἡλίας.

Μωρίς Ντεκομπρα

Ἐνας ὄρατος ἥλιος ἄπλωνε τίς ἀκτίνες του

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Ἐστερ' ἀπὸ ἔγγαμη ζωὴ δέκα ἐτῶν ὁ Μοῖζ Βίς καὶ ἡ γυναῖκα του θέλουν νὰ χωρισθῶν.

Πηγαίνουν καὶ βρίσκουν τὸ Ραββίνο καὶ τοῦ διατυπώνουν τὴν ἐπιθυμία τους.

— Ἐχετε παιδιά ; τοὺς ἐρωτᾷ αὐτὸ .

Ναί. Ἐχομε τρία. Κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα με στενοχωρεῖ, γιατί κι' ἐγὼ θέλω νὰ κρατήσω δυὸ ἀπ' τὰ παιδιά κ' ἡ γυναῖκα μου τὸ ἴδιο.

Ὁ Ραββίνος σέφθηκε μιὰ στιγμή καὶ τοὺς εἶπε :

— Θέλετε ν' ἀκούσετε τὴ συμβουλή μου ; Τὸ σωστό, βεβαίως, εἶνε νὰ πάρετε δυὸ παιδιά ὁ καθένας σας. Πρὶο λοιπὸν χωρίσετε, γυρίστε ἡσυχα-ἡσυχα στὸ σπίτι σας, ζήσατε μερικὸς μῆνας σὰν ἀνθρωποὶ ὡς πού νὰ σὰς εὐλογῆσῃ ὁ Θεὸς ν' ἀποκτήσετε καὶ τέταρτο παιδί. Τότε περὶ δὲν θὰ ὑπάρχη κανένα ἐμπόδιο γιὰ τὸ χωρισμό σας.

Ὁ Μοῖζ καὶ ἡ γυναῖκα του γυρίζουν στὸ σπίτι τους εὐχαριστήματα.

Ἐστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον ὁ Ραββίνο; συναντᾷ τὸ Μοῖζ στὸ δρόμο καὶ τὸν ρωτᾷ :

— Λοιπόν, τί ἀποφασίσατε γιὰ τὸν χωρισμό σας ;

— Τώρα δὲ εἶνε πού δὲν μωροῦμε νὰ χωρισομε ! λέει ὁ Μοῖζ.

— Γιατί ;

— Γιατί ἡ γυναῖκα μου ἔτανε δίδυμα καὶ πρέπει ν' ἀρχίσομε πάλι τὰ ἴδια, ἀφοῦ δὲ γίνεται κι' αὐτὴ τὴ φορὰ μοιρασιά !